

Η αναγνωρισιμότητα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (Μ.Κ.Δ.)

Καθώς οι άνθρωποι αναζητούν την αναγνωρισιμότητα τους μέσα στην κοινωνία, δηλαδή προσπαθούν να αποκτήσουν «**Πρόσωπο**» (κοινωνική “Μορφή”, “Προσωπικότητα”), πολλές φορές θυσιάζουν τον αυτοσεβασμό τους καταφεύγοντας σε φτηνιάρικες χαμερπείς ακαλαίσθητες μικρόνοες διαδικασίες κενές περιεχομένου, πετυχαίνοντας εν τέλει αντίθετα αποτελέσματα από τα προσδοκώμενα, καθώς με τέτοιες διαδικασίες εξαϋλώνεται/απαξιώνεται η όποια «μορφή/προσωπικότητα» ήδη έχουν δημιουργήσει. Αυτό είναι εμφανές στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

- Γιατί θυσιάζουν τον αυτοσεβασμό τους και την αυθεντικότητα τους με την χρήση αναληθειών, ροζ ιστοριών, υπερβολών, αντιγραφών (emojis, memes, ευσυγκίνητες ιστοριούλες, κτλ), αλλά και κάθε μορφής ευκολοσυγκίνητου και πιασάρικου περιεχομένου θέμα;

Είναι απορίας άξιον.

Ολόκληρη αυτή η προσπάθεια για αναγνωρισιμότητα είναι μια ψυχοσυναισθηματική / λογική νοητική αυτοκτονία. Είναι μια σαχλαμάρα που αποδίδει μόνο μια στιγμιαία εικονιστική αναγνωρισιμότητα και μια στιγμιαία προσωπική εγωιστική ευχαρίστηση και τίποτα άλλο. Όπως ακριβώς μια σταγόνα νερού που πέφτει στον ωκεανό και χάνεται αφομοιώνεται δια παντός, έτσι ακριβώς την επόμενη στιγμή αυτή η στιγμιαία εικονιστική αναγνωρισιμότητα θα χαθεί στη λήθη του διαδικτυακού ωκεανού ασήμαντων ουτιδανών πληροφοριών, μέσα στον οποίο βουίζει τεράστια άγνοια, υπερπληροφόρηση/παραπληροφόρηση με απόψεις/δοξασίες/φαντασιοπληξίες/κτλ, με σωρό αναληθών και ψευδών πληροφοριών, και με κορεσμό, σύγχυση, και συγκρουσιακά αντιπαραθετικά περιβάλλοντα.

Δηλαδή, για να πετύχει την αναγνωρισιμότητα του το δρών/αντιδρών υποκείμενο χρησιμοποιεί ακριβώς όλα αυτά που το ωθούν στην αφάνεια, καθώς το έλλειμμα ιστορικότητας όχι μόνο τον απαξιώνει ως “*Άνθρωπο*” και τον ισοπεδώνει/αφομειώνει ως «*Προσωπικότητα*», αλλά ταυτόχρονα και τον εξαϋλώνει ως σωματική/αισθητική/συναισθηματική «*Οντότητα*» (βιολογική σωματικότητα). Σε τέτοιες περιπτώσεις τα προσδοκώμενα αποτελέσματα αναγνωρισιμότητας, χαράς, ευτυχίας, ευδαιμονίας, προόδου, κτλ, είναι ανύπαρκτα, ενώ η μικρόνοια, η δυσμοιρία και η ακαλαίσθησια ορατή, η ιδεοληψία στο ζενίθ, και βεβαίως το πλέον σημαντικό, η ιστορικότητα του δρώντος υποκειμένου αόρατη.

- Δηλαδή, ενώ όλα έγιναν για την καταγραφή ιστορικότητας του δρώντος υποκειμένου, ούτε κατ’ ελάχιστον έχει επιτευχθεί, ενώ απεναντίας η σκόνη, η αιθάλη και ομίχλη που από το ίδιο το δρών υποκείμενο έχει διαχυθεί, συσκοτίζει έτι περισσότερο το περιβάλλον, καθιστώντας ακόμα δυσκολότερη την πιθανότητα κάποια στιγμή η προσωπικότητά του να αναδειχθεί. Νοητική αυτοκτονία ολιστική!

...

Όλοι αυτοί που μετέρχονται τέτοιας μορφής προσπάθεια αναγνωρισιμότητας, πρώτα από όλα ως αναλογιστούν το επιφαινόμενο/επιγενόμενο/προσερχόμενο κακό που προκαλείται στην κοινωνία μας από όλες αυτές τις ανώριμες και καταστροφικές ψυχοσυναισθηματικές διαδικασίες που ακολουθούν προς άγραν like, στιγμιαίας ευχαρίστησης και εικονιστικής αναγνωρισιμότητας, που όμως διαρκεί για μια στιγμή, καθώς αυτές οι διαδικασίες δεν εμφορούνται ιστορικότητας και περιεχομένου, διότι στην επόμενη συγκινησιακή ανάρτηση (δική τους ή άλλου), αυτή θα χαθεί δια παντός στην πληθώρα των πληροφοριών του διαδικτύου. Κυριολεκτικά η εικονιστική αναγνωρισιμότητα τους θα χαθεί όπως μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό. *Τι θα απομείνει λοιπόν αυτό για το οποίο αγωνίστηκαν (like, αναγνωρισιμότητα, «μορφή», κτλ); Ένα μεγάλο τίποτα!*